

бѣше грозна на лице, но не приличаше и на брата си, който бѣше хубавъ като изписанъ. Майкина сладка дума, майкина цалувка сѣ за него бѣхъ; а слугытѣ за да пригодятъ на господарката си глѣзехъ го колкото имъ идеше отрѣжки и готовы бѣхъ да слугуватъ на сичкытѣ му прищѣвки. Златка, поритната отъ майка, и другытѣ изъ къщи немаряхъ за нея, нещѣхъ да знайтъ че я има по свѣта. Тя кога останеше на самò, понаплакваше са мълчишкомъ, но мѣчеше са да не покаже предъ другытѣ ни най-малкъ бѣлѣгъ че е плакала, криеше отъ сѣкиго тѣгата си. Послушна, разумна и сладкодумна бѣше тя, а Владимирица неможеше да я обикне, обзело я бѣше студенина къмъ нея; Златкинытѣ душевны дарбы не ѝ падахъ на сърце, защото бѣше научена само вънкашната хубость да цѣни. На сичкытѣ Златкины милы обноска ты отговоряше сѣкога стростнато, съ много глѣчки и сѣ искаше отъ нея работы, каквыто и двацетъ годишны хора немогѣтъ извърши.

Веднажъ паднѣ болна тази неправедна майка. За нея Любенъ много са загрыжи; но Златка, която, въ омиленыя си майкинъ образъ и въ огасналыя нейнъ поглѣдъ, рѣкла си че глѣда умѣкчена сѣкога начюмрената и сѣрдита ней жена, по са загрыжи отъ брата си.